

му ги дадем щом превземем някой град. И заминахме. Никога, мила Агнеса, няма да забравя този ден. Стотици сребърни и медни тромпети, барабани и цимбали радостно вълнуваха сърцата ни със сладки надежди. Всички свещеници пееха вдъхновено *Veni creator spiritus* На мнозина очите се просълзиха. Господи, Господи, и всички тия хора бяха оставили майки, жени и деца, скъпи родни огнища, за да освободят Светите места от нечестив неверен крак... Първо пренощувахме в Пола, след това, по желанието на дожа Енрико Дандоло, превзехме града Зара, който много пакостял на Венеция. Само граф Симон де Монфор и месир дьо Бов не посмяха да пристъпят волята на Светия отец и се върнаха в Унгария да прекарат зимата. Но ние, като си доделихме с венецианците плячката, изпратихме в Рим соасанския епископ и месир Роберт дьо Бов, с молба до папа Иннокентий да вдигне от нас анатемата си. Слава Богу, папата ни прости и сега ние останахме тука да прекарваме зимата.

И сега ти пиша от Зара, мила сестро. Заедно с това писмо, което ти пращам по един монах, който пътува на поклонение за Светите места, пратих писмо и до скъпата ни майка. До кога ще стоим тука? Не зная. Но дочувам, че водачите са привършили съвсем парите, а нямаме никакви припаси, за да отидем до Вавилония или Сирия. Дожът Дандоло ни съветва да отидем във Визанс и от там да се снабдим с ^{храна} припаси. Но трябваше за това някакъв предлог. За това маркиз Монферато, нашият вожд, ни посъветва да ^{пратим} в Алемания двама пратеници, които да преговарят с паж Алексей, брат на алеманската императрица. А както знаеш, този паж е синът на ослепения василевс Исак Ангел, който е сега в затвора. Ние пратихме двама от най-хубавите ни кавалери, Алиом дьо Сен и Оливие дьо Рошфор. Пахът ги приел с голяма радост и изненада. Алеманският император го посъветвал да приеме нашите предложения. Утре рано, с две галери ще отведем царствения наследник на остров Корфу, гдето по-голямата част от бароните прека-